

inimene ei tulnud enne kella viit. Nelja ajal tulla oli ju olse kombewastane.

Tammemägi märkas preili pahameelt ja õhtas kannatamatalt: „Kas ma teile tudagi abiks wõiksin olla?“

Preili Alma mõttis teda üleweli alla. „Teie? Kas teie talitamisest siis midagi mõistate? Täna pakkumise eest, mina saan isegi kõigega toime —“

Tammemägi oleks kõigeparema meelega sellest külaliste waenuliseft majast lahkunud. — Pilt mis ta preili poole saatis ei olnud sugugi „papist.“

„Wabandage, kui teid üksi pean, jätma. — Mul on veel kõrgis tegemist. Miina, katsteistkummend klaastaldrekud siia: Albumid tõste kloweri peale.“

Tammemägi hingas fergemalt, kui preili saalist lahkus. Niisugust wastuwõtmist ei olnud ta veel näinud. Päriskumata: Niisugune on siis omaljalgel seisaw moodne naesterahwas, kes halwaks panewalt meestejuguft inimese peale alla waatab — kes pealegi veel õnne peab tänama, kui naene armulikult niisuguse „ülearuse inimese“ peale waatab. —

Pikkamisi sammus ta tubadest läbi ja waatles kõike armuawastawal pilgul. Raamatu riikli ette jäi ta seisima ja waatas ülesseatud raamatute taha. Pilgelist, tige naeratus mängis tema juu ümber. — Muidugi: tolm! Wähemalt faks nädalat ei ole tolmu pühitud. Minult raamatute eest, kuhu külalise pill wahest puutuda wõis, oli pühitud.

Ja pildiraamide taga — tolm — No ja:

Tema pill otsis ja — leidis. Seal lapi peal oli hane tiib. — Selle tõi ta maha ja pühkis iga pildi, iga raamatu-taguse puhtaks. — Nii ei olnud tal vähemalt igaw.

Siis waatas ta seal toodud klaastaldrekuid. — Taewakene! Seal oliwad ju iga ühe peal tüdruku (ehk wast perenaese enese?) sõrmejäljed näha!

Jällegi otsis tema pill, kui ta kuskilt peeglitagast läpa-teie siidipaberit leidis.

Täiesti unustades et ta mitte kodus ei wiibinud, wõttis ta paberi, istus walmis seatud laua juurde mille peale taldrekud oliwad ja hakkas igat üksikut nendest hoosalt poleerima.

Juba oli tal wiimane taldrek käsil, kui preili Alma tuppä astus.

Ta jäi lastise juuga ühe juurde seisima. Siis puhles ta naerma. „Mis teie jäl teete? Kas jaburaks olete läinud?“

Tammemägi waatas üles ilma et kõige vähemat kohmetust oleks awaldanud, „ei sugugi. Taldrekud ei olnud päris puhtad. Teie tüdruk ei ole midagi wäärt. Ma wähendasin teie tööd —“

„Minu kallid siidipaber!“

„Seda wõib poest jälle saada. Rustuse häbi on aga raste jälle hääks teha, ja ikka langeb see, kas õigusega ehk ilma — perenaese süüks —“

„Aga paberiga? Ma toon teile rätiku — —“

„Täna, ei olegi enam tarwis. Pealegi teeb paber klaasi, palju läikiwamaks.“

„Jumala pärast — uske kell heliseb. Peitke paberid ära —“

Mõne filmapilguga oliwad nad — ühtlase mitte puhtuse saladuse pärast — üksteisele lähenenud.

Kell oli nüüd wiis ja wiisakad wõerad tuliwad.

Kõik parema seltskonna liitmed, noori ja wanu, ka üks wanadlane kirjanik oma kaasaga.

Kõneldi teaduseft ja kunstist, kõik wäga kõrgetes nootides. Nooremad külalised lastsiwad pead norgu, nagu wärsked kewadelilled, mis mõni tund tua umbes õhus on seisnud.

Kirjaniku eit, kes peenelt haritud naesterahwas oli, katsus fergemat kõnetroni tarwitada, ilma et keegi teda selles aidata oleks julgenud. Siis tõusis ta üles ja läks teisi tuppä, lootes, seal rõõmsamaid inimesi leida. Mõõdamines puudutas ta proowides ühe pildi taha. Preili Alma kes temast mitte laugel ei olnud, ehmatas peaaegu tangeks. Taewakene! sealt oli ta unustanud tolmu pühkida! See oli nüüd muidugi jälle wesi kirjaniku eide weskile, kes uueaja naesterahwaid pilgata armastas.

Kuidas imestas ta aga kui wanaproua tema õla peale tatsutas ja kiitis: „Tubli, tubli! See on samm edasi, mu laps. — Naesterahwas peab piinlikult puhast olema.“

Niipea kui kirjaniku kaasa teise tuppä oli läinud, ruttas Alma ühe pildi juurde ja waatas järele. Ei tolmu kuskil! raamid oliwad ka tagast puhtad. — Kas peaks Miina — —?

Seal puutus tema pill Tammemäge, kes teda naeratades waatles, ja palaw juga jookkis Almal üle teha. — Dieti oli see temast häbematus ennast asjadesse segada, mis temase ei puundunud!

Noor naiskunstnik istus kloweri ette. Kõik kuulsiwad nagu firikus.

Ta mängis wäga puhtalt Bach, siis Schummani, siis midagi arusaamatat, tundmatat, wististe oma wabriku tööd.